

Nr 50.

Ankom till riksdagens kansli den 6 maj 1920 kl. 5 e. m.

Utlåtande, i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition angående pensionsförbättring för vid marinen anställda daglönare, dels ock en i ämnet väckt motion m. m.

I den till riksdagen den 7 januari 1920 avlåtna propositionen angående statsverkets tillstånd och behov hade Kungl. Maj:t under punkt 19 i elfte huvudtiteln föreslagit riksdagen att, i avvaktan på den proposition angående beviljande av anslag till pensionering av flottans gemenskap, Kungl. Maj:t må komma att till riksdagen avlåta, i det till pensionering av flottans gemenskap uppförda ordinarie förslagsanslaget, förut 288,000 kronor, måtte beräknas en förhöjning av 21,000 kronor och detta anslag i dess helhet sålunda beräknas till 309,000 kronor.

Vidare hade Kungl. Maj:t i den till riksdagen samma dag avlåtna propositionen med förslag till tilläggsstat för år 1920 under punkt 8 i tionde huvudtiteln föreslagit, att riksdagen måtte, i avvaktan på den proposition angående beviljande av anslag till pensionering av flottans gemenskap, Kungl. Maj:t må komma att till riksdagen avlåta, å *tilläggsstat* för år 1920 för provisorisk pensionsförbättring för daglönare vid marinen m. m. beräkna ett *förslagsanslag* å 11,500 kronor.

Sedermera har Kungl. Maj:t i en till riksdagen avlåten proposition, nr 100, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över sjöförsvarsärenden för den 23 januari 1920, föreslagit riksdagen att

dels till beredande av pensionsförbättring åt vid marinen anställda daglönare å tilläggsstat för år 1920 under tionde huvudtiteln bevilja ett förslagsanslag av 11,500 kronor;

dels i riksstaten för år 1921 höja det under elfte huvudtiteln upptagna ordinarie förslagsanslaget till pensionering av flottans gemenskap, nu 288,000 kronor, med 21,000 kronor till 309,000 kronor;

dels och förklara,

1) att till förman, sjukvaktare och annan daglönare, som pensioneras efter den 30 juni 1920, skall tills vidare utgå pension, som vid en tjänstetid av 25 år skall utgöra, för förman och sjukvaktare 600 kronor samt för annan daglönare 500 kronor jämte förhöjning av nämnda pensionsbelopp med 20 kronor för varje fullt tjänstår därutöver och under iakttagande tillika, att högsta pensionsbeloppet må uppgå till, för förman och sjukvaktare 900 kronor samt för annan daglönare 800 kronor; samt

2) att till förman, sjukvaktare och annan daglönare, som under tiden den 1 januari 1918—30 juni 1920 tillträtt pension enligt de i kungörelsen den 25 november 1910 angående pensionering av de vid marinen anställda förmän bland daglönare, sjukvaktare och övriga daglönare fastställda grunder, skall från och med den 1 juli 1920 tills vidare utgå tilläggs pension till sådan storlek, att densamma jämte pensionen uppgår till det belopp, som skulle hava vederbörande i pension tillkommit, därest pensionen vid densammas beviljande bestämts enligt de under 1) här ovan angivna grunder.

Bankoutskottet får härmed avgiva utlåtande över ovannämnda, till utskottet hänvisade framställningar.

Beträffande de pensionsförmåner, som enligt förutnämnda kungörelse den 25 november 1910, vilken trätt i kraft den 1 januari 1911, tillkomma daglönare, är i § 2 av kungörelsen stadgat, att för rätt att komma i åtnjutande av pension erfordras dels en tjänstetid av minst 25 år och dels att antingen hava uppnått 65 levnadsår eller efter uppnådda 60 levnadsår befinnas vara på grund av försvagat hälsotillstånd eller nedsatta krafter mindre tjänlig till arbete vid marinen eller ock efter uppnådd levnadsålder av 55 år befinnas av behörigen styrkt sjuklighet vara för framtiden oförmögen till utförande av arbete därstädes. Pensionsbeloppet bestämmes enligt § 3 i kungörelsen efter tjänstetidens längd och utgör vid en tjänstetid av 25 år, för förman och sjukvaktare 400 kronor samt för annan daglönare 300 kronor; för varje fullt tjänstår därutöver höjes pensionsbeloppet med 15 kronor för förman och sjukvaktare och 10 kronor för annan daglönare, dock att högsta pensionsbeloppet utgör, för förman och sjukvaktare 625 kronor samt för annan daglönare 450 kronor.

Någon pensionsavgift erlägges ej av marinens daglönare.

Det torde vidare böra erinras, att Kungl. Maj:t, i syfte att i pensionsåldern ingående daglönare skulle kunna erhålla den fortsatta arbets-

förtjänst, som med hänsyn till nuvarande pensionsförhållanden vore behöfvlig under rådande dyrtid, genom brev den 28 februari 1919 förordnat,

att den, som med pension avginge eller efter 1918 års ingång avgått från anställning såsom daglönare vid marinen, finge — efter beprövande av den myndighet, varunder arbetaren såsom daglönare hört — därest hans bibehållande i arbete vore med kronans fördel förenligt, tillsvidare under tiden till och med den 31 december 1919 beredas arbete under samma myndighet mot ersättning, som befundes skälig med hänsyn till arbetarens användbarhet; dock att sådan ersättning tillhoppa med pensionen icke skulle uppgå till högre belopp än han åtnjutit i avlöning före ingången i pensionsåldern, allt för år räknat; samt

att pensionerad daglönare finge under den tid, han i enlighet med vad sålunda föreskrivits bereddes arbete vid marinen, komma i åtnjutande av de förmåner i avseende å sjukavlöning, läkararvode, fria medicamenter, ersättning vid olycksfall och begravningshjälp, vartill han enligt gällande bestämmelser varit berättigad, därest han kvarstått i sin förutvarande befattning.

Därefter har Kungl. Maj:t enligt brev den 12 december 1919 medgivit, att enahanda föreskrifter finge att gälla även efter 1920 års ingång till den tidpunkt, då bestämmelser om pensionsförbättring åt dag- och timlönare vid marinen kunde komma att träda i kraft, dock längst till 1920 års utgång.

I anledning av särskilda framställningar från dels delegerade för samtliga dag- och timlönare vid flottans varv i Karlskrona och Stockholm, dels ock marinens förmansförening, över vilka framställningar marinförvaltningen och varvscheferna vid ifrågavarande stationer yttrat sig, har chefen för sjöförsvarsdepartementet, jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande, i september 1918 uppdragit åt vissa inom departementet tidigare tillkallade sakkunniga att biträda med verkställande av utredning och avgivande av förslag i fråga om erforderliga bestämmelser beträffande de vid marinen anställda daglönarnas anställande, avlöning och pensionering.

Sedan härefter 1919 års lagtima riksdag på Kungl. Maj:ts framställning beviljat medel till beredande av tillfällig pensionsförbättring åt viss personal vid marinen — f. d. officerare och underofficerare med vederlikar — erhöilo förutnämnda sakkunniga i uppdrag att, med beaktande i tillämpliga delar av de fastställda grunderna för nyssnämnda pensionsförbättring, verkställa och i så god tid, att proposition i ämnet kunde avlätas till 1920 års riksdag, till Kungl. Maj:t inkomma med förslag till pensionsförbättring för daglönare vid marinen.

Till fullföljande av detta uppdrag hava de sakkunniga den 3 oktober 1919 avgivit förslag rörande sådan pensionsförbättring.

Över detta förslag har *marinförvaltningen* på grund av remiss avgivit utlåtande och därvid överlämnat ett från *direktionen över flottans pensionskassa* inhämtat yttrande i ärendet. Slutligen har även *statskontoret* den 8 januari 1920 avgivit utlåtande över de sakkunnigas förslag.

Beträffande den i ämnet framlagda utredningen i övrigt liksom i fråga om den tablå över kostnaderna för pensionering av daglönare vid marinen under åren 1920 och 1921, som bilagts propositionen, tillåter sig utskottet att hänvisa till densamma.

*Motion
II: 329.*

I samband härmed har utskottet till behandling förehått en inom andra kammaren under nr 329 väckt motion av herr *Leander*, däri hemställes, »det riksdagen ville besluta *dels* att giva punkt 2 i Kungl. Maj:ts proposition nr 100 följande lydelse: »att till förman, sjukvaktare och annan daglönare, som före den 1 juli 1920 tillträtt pension, enligt de i kungörelsen den 25 november 1910 angående pensionering av de vid marinen anställda förmän bland daglönare, sjukvaktare och övriga daglönare fastställda grunder, skall från och med förstnämnda dag tills vidare utgå tilläggspension till sådan storlek, att densamma jämte pensionen uppgår till det belopp, som skulle hava vederbörande i pension tillkommit, därest pensionen vid densammas beviljande bestämts enligt de under 1) här ovan angivna grunder»; *dels* ock anvisa de medel utöver Kungl. Maj:ts förslag, som må erfordras med anledning av den utvidgning av förslaget, som ovan påyrkats.»

Till stöd för detta yrkande har motionären anført:

»I proposition nr 100 har Kungl. Maj:t hemställt om viss pensionsförbättring för vid marinen anställda daglönare. Enligt Kungl. Maj:ts förslag skall förbättringen tillkomma dem, som pensioneras efter den 30 juni 1920. Vad angår dem, som under tiden den 1 januari 1918—30 juni 1920 tillträtt pension enligt nu gällande grunder, skall från och med den 1 juli 1920 tills vidare till dessa utgå tilläggspension till sådan storlek, att densamma jämte pensionen uppgår till det belopp, som skulle ha tillkommit dem, ifall de pensionerats enligt de bestämmelser, som i propositionen föreslagits att gälla från och med den 1 nästinstundande juli.

Emellertid väcker det förvåning, att de daglönare, som tillträtt pension före ingången av år 1918, ställts helt och hållet utom pensionsförbättringen. Då deras antal, enligt vad som uppgivits, lär inskränka sig till omkring 10 stycken vid Stockholms station och omkring 20 stycken vid Karlskrona station eller till inalles omkring 30 stycken, skulle icke vederbörande huvudtitel bliva över hövan betungad, ifall dessa före 1918 pensionerade daglönare komme i åtnjutande av samma tilläggspension som de i propositionens punkt 2 omnämnda. Tänker man sig en genomsnittlig tilläggspension å 400 kronor per år för dessa 30 f. d. dag-

lönare, vilket säkerligen är det högsta som kan komma i fråga, skulle pensionsförbättringen också för dem medföra, att tilläggsstaten för år 1920 och riksstaten under elfte huvudtiteln för år 1921 behövde höjas med resp. 6,000 och 12,000 kronor utöver de belopp, som av Kungl. Maj:t föreslagits. Att dessa gamla män, som numera äro oförmögna att genom arbete bidraga till sin försörjning, äro i lika stort behov av pensionsförhöjning som deras yngre kamrater, ligger i öppen dag och behöver knappast påpekas.»

Motionären har vidare anfört, att det måste anses förenligt med billighet och rättvisa, att alla de daglönare, som pensionerats före den 1 juli 1920, bliva delaktiga av den tilläggs pension, som föreslagits för vissa av dem.

Såsom av utredningen framgår, har 1919 års lagtima riksdag tillerkänt f. d. officerare och underofficerare med vederlikar vid flottan förutom dyrtidstillägg jämväl tillfällig pensionsförbättring. En motsvarande förmån synes skäligen böra komma även f. d. daglönare vid marinen till del. Såväl de sakkunniga som samtliga i ärendet hörda myndigheter hava ock varit eniga om, att fullt giltiga skäl föreligga för beredande åt daglönarna av en sådan pensionsförbättring.

Utskottet.

Enligt de ovan omförmälda sakkunnigas förslag skulle pensionsbeloppet, vilket, liksom för närvarande är fallet, skulle bestämmas efter tjänstetidens längd, vid en tjänstetid av 25 år utgöra, för förman och sjukvaktare 650 (nu 400) kronor samt för annan daglönare 550 (nu 300) kronor. För varje fullt tjänstår därutöver intill 30 år skulle pensionen höjas med 20 kronor och för varje ytterligare år med 40 kronor, dock att högsta pensionsbeloppet skulle utgöra, för förman och sjukvaktare 950 (nu 625) kronor samt för annan daglönare 850 (nu 450) kronor.

I förevarande avseende har statskontoret emellertid ansett försiktigheten bjuda att vid nu ifrågavarande tillfälliga pensionsreglering icke i någon mån överskrida vad som kunde antagas bliva godkänt vid en eventuellt framdeles genomförd definitiv pensionsreglering och därför funnit sig böra ifrågasätta, huruvida icke de sakkunnigas förslag borde i avseende å pensionsbeloppen i någon mån modifieras; och har statskontoret i sådant syfte föreslagit, att pensionsbeloppet skulle vid en tjänstetid av 25 år för förman och sjukvaktare utgöra 600 kronor samt för annan daglönare 500 kronor. För varje fullt tjänstår därutöver skulle pensionsbeloppet höjas med 20 kronor, dock att högsta pensionsbeloppet skulle utgöra, för förman och sjukvaktare 900 kronor samt för annan daglönare 800 kronor. Departementschefen har efter prövning av de sålunda

föreliggande båda alternativen ansett sig böra biträda det av statskontoret avgivna förslaget. Enligt utskottets mening innebära de av statskontoret föreslagna beloppen en avsevärd och, särskilt i betraktande av anordningens provisoriska karaktär, väl avvägd höjning av de för närvarande utgående pensionerna. Såsom departementschefen framhållit, läser statskontorets förslag jämväl i det avseendet böra givas företräde framför de av de sakkunniga tillstyrkta bestämmelserna, att det närmare ansluter sig till det nuvarande pensionssystemet.

Utskottet finner sig alltså böra biträda Kungl. Maj:ts förslag i denna del.

Statskontoret har vidare fäst uppmärksamhet därpå, att i de sakkunnigas förslag saknas närmare föreskrifter rörande det pensionstillägg, som skulle utgå till redan pensionerad daglönare; och har statskontoret, som utgått från, att de nya bestämmelserna skulle tillämpas å samtliga daglönare, som pensionerats efter 1918 års ingång, och träda i kraft från och med den 1 juli 1920, i sådant hänseende hemställt, att till förman, sjukvaktare eller annan daglönare, som under tiden den 1 januari 1918—30 juni 1920 tillträtt pension enligt de år 1910 fastställda grunder, skulle från och med den 1 juli 1920 utgå en tilläggspension till sådant belopp, att detsamma jämte pensionen uppginge till det belopp, som skulle hava vederbörande i pension tillkommit, därest pensionen vid densammas beviljande avpassats efter förutnämnda, av statskontoret förordade bestämmelser.

Departementschefen har anslutit sig till statskontorets förslag i förevarande avseenden.

Motionären har emellertid ansett tilläggspension böra tillkomma alla de daglönare, som pensionerats före den 1 juli 1920 och därför hemställt, att till daglönare, som före nämnda dag tillträtt pension enligt grunderna i kungörelsen den 25 november 1910, må från och med förstnämnda dag tills vidare utgå tilläggspension till sådan storlek, att densamma jämte pensionen uppgår till det belopp, som skulle hava vederbörande i pension tillkommit, därest pensionen bestämts enligt nu föreslagna grunder.

Utskottet delar den av statskontoret och departementschefen uttalade meningen att här ifrågavarande pensionsförbättring icke bör avse andra marinens daglönare än dem, som pensionerats efter 1918 års ingång. Beträffande de daglönare, som kommit i åtnjutande av pension före nyssnämnda tidpunkt, torde frågan om en pensionsförbättring för dessa böra upptagas till behandling först i samband med spörsmålet om en allmän pensionsreglering, varom utskottet i annat utlåtande denna dag

haft tillfälle att yttra sig. Utskottet har sålunda ansett sig böra tillstyrka Kungl. Maj:ts förslag även i denna del.

Beträffande de kostnader, som vid genomförandet av ifrågavarande pensionsförbättring skulle uppstå, har Kungl. Maj:t, då förevarande ärende vid tiden för avlåtandet till innevarande års riksdag av statsverkspropositionen och propositionen om tilläggsstat till riksstaten för år 1920 ännu icke förelåg i det skick, att proposition kunde framläggas, har Kungl. Maj:t, såsom ovan nämnts, hemställt, att riksdagen måtte tillsvidare å tilläggsstat för år 1920 beräkna ett förslagsanslag av 11,500 kronor. Vidare har Kungl. Maj:t i statsverkspropositionen till 1920 års riksdag föreslagit riksdagen att tillsvidare i det ordinarie förslagsanslaget till pensionering av flottans gemenskap, varifrån pensionerna till marinen daglönare utgå, beräkna en förhöjning av 19,000 kronor. Därjämte har i nämnda statsverksproposition föreslagits riksdagen att i oförmälda ordinarie anslag beräkna en ytterligare ökning av 2,000 kronor på grund av den utav 1919 års lagtima riksdag beslutade förhöjningen av pensionerna till avskedade båtsmän, vilka pensioner jämväl bestridas av oförmälda anslag. I enlighet härmed har Kungl. Maj:t nu föreslagit riksdagen, att det ordinarie förslagsanslaget till pensionering av flottans gemenskap, som i innevarande års riksstat uppförts med 288,000 kronor, må för år 1921 höjas med (19,000 + 2,000) 21,000 kronor till 309,000 kronor.

Beträffande de sålunda för ifrågavarande ändamål beräknade beloppen har utskottet icke funnit anledning till erinran.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen, med avslag å förevarande motion II: 329, må

dels till beredande av pensionsförbättring åt vid marinen anställda daglönare å tilläggsstat för år 1920 under tionde huvudtiteln bevilja ett förslagsanslag av 11,500 kronor;

dels i riksstaten för år 1921 höja det under elfte huvudtiteln upptagna ordinarie förslagsanslaget till pensionering av flottans gemenskap, nu 288,000 kronor, med 21,000 kronor till 309,000 kronor;

dels ock förklara,

1) att till förman, sjukvaktare och annan daglönare, som pensioneras efter den 30 juni 1920, skall tills vidare utgå pension, som vid en tjänstetid av 25

år skall utgöra, för förman och sjukvaktare 600 kronor samt för annan daglönare 500 kronor jämte förhöjning av nämnda pensionsbelopp med 20 kronor för varje fullt tjänstår därutöver och under iakttagande tillika, att högsta pensionsbeloppet må uppgå till, för förman och sjukvaktare 900 kronor samt för annan daglönare 800 kronor; samt

2) att till förman, sjukvaktare och annan daglönare, som under tiden den 1 januari 1918—30 juni 1920 tillträtt pension enligt de i kungörelsen den 25 november 1910 angående pensionering av de vid marinen anställda förmän bland daglönare, sjukvaktare och övriga daglönare fastställda grunder, skall från och med den 1 juli 1920 tills vidare utgå tilläggspension till sådan storlek, att densamma jämte pensionen uppgår till det belopp, som skulle hava vederbörande i pension tillkommit, därest pensionen vid densammas beviljande bestämts enligt de under 1) här ovan angivna grunder.

Stockholm den 6 maj 1920.

På bankoutskottets vägnar:

EMIL KRISTENSSON.

Vid detta ärendes slutbehandling hava närvarit:

av första kammaren: herrar *Gustafsson, Wickman, Lindley, Öhngren, Östberg, Johansson* i Friggeråker, *Rosling* och *Bondesson* samt

av andra kammaren: herrar *Kristensson, Gustafsson* i Örebro, *Jonsson* i Gumboda, *Borg, Sommelius, Edbom, Jensen* och *Andersson* i Stockholm.

Slutligen har Kungl. Maj:t i en likaledes den 27 februari 1920 avlåten proposition, nr 209, föreslagit riksdagen att öka ordinarie anslaget till bidrag till ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, nu 30,000 kronor med 212,000 kronor till 242,000 kronor.

Bankoutskottet får härmed avgiva utlåtande över ovannämnda, till utskottet hänvisade framställningar.

*Ang. om-
arbetning
av 1909 års
förordning.*

I det vid propositionen nr 208 fogade utdraget av statsrådsprotokollet över lantförsvarsärenden för den 27 februari 1920 lämnar departementschefen till en början en redogörelse för de enligt förordningen den 18 juni 1909 om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, utgående ersättningsbeloppen samt anställer en jämförelse mellan dessa belopp och den ersättning, som utgick jämlikt 1901 års lag angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete. Denna redogörelse giver vid handen, att ersättningarna enligt 1909 års förordning, fränsett begravningshjälpen, uppginge till 50 procent högre belopp än motsvarande ersättningar enligt 1901 års lag. Härutinnan hade emellertid en ändring inträtt genom den nya lagen om försäkring för olycksfall i arbete den 17 juni 1916. Enligt sistnämnda lag hade i densamma avsedda arbetare tillerkänts ersättningar vid olycksfall i arbete, vilka i regel uppginge till avsevärt högre belopp än motsvarande ersättningar enligt 1909 års förordning. På grund härav hade också under förarbetena till den nya olycksfallsförsäkringslagen uttalats önskvärdheten av att bestämmelserna i nämnda förordning omarbetades till närmare överensstämmelse med den nya lagens grunder. Med anledning härav hade inom riks-försäkringsanstalten verkstälts utredning angående omarbetning av 1909 års förordning. Sedan sakkunniga tillkallats för att inom riks-försäkringsanstalten biträda vid granskning av ett i ämnet utarbetat förslag, hade anstalten jämte nämnda sakkunniga den 30 december 1918 avgivit betänkande i ämnet, innefattande förslag till lag om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring.

Över ifrågavarande betänkande hade yttranden inforrats av arméförvaltningen, marinförvaltningen, medicinalstyrelsen, försäkringsrådet och statskontoret.

Det hade varit departementschefens avsikt att i proposition till innevarande års riksdag framlägga förslag till ny lag i ämnet. Då emellertid vid tiden för avlåtandet av statsverkspropositionen frågan ännu icke förelåg i det skick, att proposition kunde framläggas, föreslog

försorg som innehavande avlöning av statsmedel, eller från den senare tidpunkt, då skadan medfört för framtiden bestående förlust eller minskning av arbetsförmågan; dock att livränta icke skall utgå i de fall, där ej arbetsförmågan blivit nedsatt med minst en tiondedel;

3:o) om skadan medfört döden,

a) begravningshjälp med etthundrafemtio kronor,

b) till änka, när äktenskapet slutits före den tidpunkt, då skadan uppkom, en årlig livränta av trehundra sextio kronor från dödsfallet, så länge hon lever ogift, och till minderårigt barn, som fötts före sagda tidpunkt eller födes därefter i ett förut slutet äktenskap, en årlig livränta av etthundraåttio kronor från dödsfallet, till dess det uppnått femton års ålder; dock att, där livräntor till efterlevande skulle sammanlagt överstiga niohundra kronor, de skola, i förhållande till vad på en var livräntetagare belöper, till detta belopp nedsättas, så länge anledningen till dylik nedsättning fortfar,

samt, därest den avlidne icke efterlämnat änka eller barn men fader, moder eller minderåriga syskon, som varit av hans arbete för sitt uppehälle huvudsakligen beroende,

c) till fader eller moder eller, om bägge leva, till dem gemensamt en årlig livränta av trehundra sextio kronor från dödsfallet och till varje minderårigt syskon en årlig livränta av etthundraåttio kronor från dödsfallet, till dess det uppnått femton års ålder; dock att, där livräntor till efterlevande skulle sammanlagt överstiga niohundra kronor, de skola, i förhållande till vad på en var livräntetagare belöper, till detta belopp nedsättas, så länge anledningen till dylik nedsättning fortfar.

§ 12.

Rätt till ersättning enligt denna förordning är förverkad, därest ej framställning om ersättning i anledning av skada göres inom tre år, från det för värnpliktig tjänstgöringen samt för volontär vid hären och för den, som tillhör flottans eller kustartilleriets stammanskap, anställningen upphörde eller från den senare tidpunkt, då skadan yppades, eller, där fråga är om ersättning i anledning av dödsfall, från det döden inträdde.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1921; dock att ersättningsanspråk, som grundas på dessförrinnan inträffat olycksfall eller på sjukdom, som yppats före nämnda dag, bedömes enligt äldre bestämmelser.

20 augusti 1919 angående höjning för åren 1918 och 1919 av ersättning, som utgår jämlikt förenämnda förordning den 18 juni 1909, dels ock för bestridande av härav föranledda kostnader å tilläggsstat för år 1920 under tionde huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag av 175,000 kronor.

Sedermera har Kungl. Maj:t i en till riksdagen den 27 februari 1920 avlåten proposition, nr 208, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över lantförsvarsärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga nedanintagna, vid propositionen fogade

Förslag

till

Förordning

angående ändrad lydelse av §§ 4 och 12 i förordningen den 18 juni 1909 om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring.

Häriigenom förordnas, att §§ 4 och 12 i förordningen den 18 juni 1909 om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, skola hava följande ändrade lydelse:

§ 4.

I ersättning enligt denna förordning utgives:

1:o) om skadan medfört väsentlig nedsättning av den skadades arbetsförmåga under mera än tre dagar, tre kronor i sjukhjälp för varje överskjutande dag, varunder den skadade icke varit i åtnjutande av underhåll och vård genom militär myndighets försorg, intill dess den skadade blivit från sådan nedsättning av arbetsförmågan återställd eller skadan medfört för framtiden bestående förlust eller minskning av arbetsförmågan eller döden inträtt;

2:o) om skadan medfört för framtiden bestående förlust eller minskning av arbetsförmågan, en årlig livränta i förra fallet å niohundra kronor och i senare fallet å det lägre belopp, som svarar emot arbetsförmågans minskning, räknat från och med dagen, efter det den skadade upphört att åtnjuta såväl underhåll och vård genom militär myndighets